

A WALL STREET TÁSKÁJA

GILLETTE FROM WALL STREET · 01

Amikor apám péntek esténként hazajött az öt munkával töltött nap után, kimerült volt.

Szinte minden héten megkért, hogy menjek le a garázsba, és hozzak fel két dolgot a kocsijából: a dossziét és a táskát.

Mindkettőre szüksége volt.

Pontban 21:30-kor egy ellenőr telefonált, és addigra készen kellett lenniük a számoknak.

Ez lett a mi pénteki szertartásunk.

Soha nem panaszkodtam.

Apámért csináltam.

Magunkért csináltam.

A számok sosem voltak rosszak.

Az eredmények sosem maradtak el a várakozásoktól.

És sosem láttam dühösnek.

Gyerekként elhittem, hogy van egy varázstáskája.

Otthon viszont anyám kért meg gyakran, hogy hozzam ide a táskáját és a pénztárcáját.

Ez volt az első leckém.

Két teljesen különböző tárgynak lehet ugyanaz a neve.

Az egyik nagy, tele munkával.

A másik kicsi, tele pénzzel.

Évekkel később, egy téli estén, apámmal egy temetésről tartottunk hazafele.

A munkáslázongások miatti útzárak olyan útvonalra kényszerítették minket, amerre különben sosem jártunk.

Egy sötét sugárút mentén néhány nő állt kis tüzek mellett. Mindegyiknél ott volt egy kézitáska.

Megkérdeztem, kik ők.

Apám elmosolyodott.

„Hölgyek, akik munkát keresnek.”

Néztem a táskákat.

„A szerszámaikat hordják magukkal” – magyarázta.

„És kik a vevőik?”

„Azok, akik jó üzleteket csinálnak.”

Tízéves voltam.

Természetesen azt hittem, hogy akik üzletekkel foglalkoznak, valahogy azokkal a nőkkel is foglalkoznak. A félreértés számomra tökéletesen logikus volt.

Évekkel később apám elvitt Milánóba.

Először léptem be az olasz pénzügyek templomába, a Piazza Affarira.

A parkett tele volt kiabálással.

Emberek vettek.

Emberek adtak el.

Emberek lobogtattak papírlapokat, mintha maga a civilizáció múlna rajtuk.

Zavartan néztem körül.

„Miért kiabál itt mindenki?”

Apám nevetett.

„Így működik ez a szakma.”

Azonnal ellentmondtam.

Tizenöt éve néztem, hogyan dolgozik.

Neki soha nem kellett kiabálnia.

Nevettünk, mint a bolondok.

Az este a Naviglin ért véget, ahol az emlékeim megint összekeveredtek.

Az út szélén álló nők.

A kézitáskáik.

A tőzsdeügynökök.

Az aktatáskáik.

Különböző piacok.

Különböző áruk.

Ugyanaz az emberi keresés.

Azok közül a férfiak közül néhányan szinte bármit megvehettek.

Amit nehéz volt megszerezniük, azok az érzések voltak.

Szerelmet reméltek venni.

Amit általában vettek, az valami más volt.

Aztán ott volt a nagynéném.

A sminkjét a kézitáskájában rejtegette, mert a féltékeny férje úgy hitte, a szépségnek természetesen kell megjelenie.

Amikor tökéletesen rendbe szedve hazaért, a férje büszkén mosolygott.

„Gyönyörű vagy ma.”

„Milyen egészséges az arcszíned.”

Ő pedig csendben bólintott.

Még egy táska.

Még egy titok.

Még egy piac.

Ahogy idősebb lettem, rájöttem, hogy a világban sokféle táska van.

Van, amelyik számokat hord.

Van, amelyik pénzt.

Van, amelyik vágyakat.

Van, amelyik hazugságokat.

És van, amelyik egész életeket.

Ferdinando Frega

BLADEFREGA

A Wall Street-saga